

Khánh Lan

Căn phòng bệnh viện trắng xanh, ngổn ngang những máy móc trợ y. Bình dưỡng khí với dây ngoằn ngoèo nối với bộ phận bằng nhựa màu xanh lơ chụp kín mũi bệnh nhân. Bình nước biển đông đưa trên chiếc cột sắt cao cạnh đầu giường. Máy đo tim mạch với những đường biểu đồ trên màn ảnh TV xanh ngắt chứng tỏ tình trạng bệnh nhân chưa mấy ổn định.

Người đàn ông trung niên nằm bất động trên giường, chăn trắng kéo lên tới tận cổ, ngoan ngoãn như một trẻ thơ. Tai, mắt vẫn còn tỉnh tường, tay chân hơi bải hoải. Duy có bộ óc, thỉnh thoảng có cảm giác lục đục, nhột nhạt ở chỗ vết thương trên đầu. Sáng nay, từ trong phòng hấp tấp chạy ra, bước hăng ở ngay bậc thang thứ nhất, khiến cả thân mình té lộn nhiều vòng xuống một cầu thang cao đến hàng ba bốn chục cấp, đầu không may lại đập mạnh vào

thang tay vịn bằng sắt, khiến hộp xương sọ có thể bị nứt. Lo lắng, băng khuâng!

Người thiếu nữ trạc đôi mươi, mắt đỏ hoe, đứng ở đầu giường đã lâu, chăm chú nhìn khuôn mặt tái xanh của nạn nhân. Những tiếng bíp bíp đều đều của tâm áp kế làm nàng sốt ruột, như có lửa đốt trong lòng.

Không thể kiên nhẫn được hơn, nàng cúi xuống sát tai bệnh nhân, khẽ gọi:

- Chú Huy, chú Huy!

Người đàn ông bừng tỉnh, ráng mở to đôi mắt nhìn nàng, rồi từ từ nhắm lại.

Cô gái hấp tấp hỏi:

- Chú Huy...Chú thấy dễ chịu chưa chú? Chú có nhận ra Khánh Lan không?

Người đàn ông khẽ gật đầu.

Cô gái ngồi phục bên giường. Người đàn ông không mở mắt, những khẽ nói:

- Tôi xin lỗi Khánh Lan...Tôi thực tội quá!

Khánh Lan lấy khăn tay chấm nước mắt:

- Tại sao chú lại cho thế là có lỗi, trong khi chính Khánh Lan đang cần sự thương yêu của chú.

Người đàn ông đang định lên tiếng thì nàng đã nói nhanh:

- Chú nghỉ đi, đừng nói nữa. Lan thừa hiểu là chú đã có mặc cảm tội lỗi khi thương Lan. Chú đã mất bình tĩnh đến độ gây ra tai nạn này đây. Khổ cho Lan chưa!

Người đàn ông khẽ thở dài. Khánh Lan ngược nhìn ông, tiếp:

- Tất cả những gì ba mẹ Lan và Lan đã nói với chú đều không đúng sự thực, và các lý do khước từ việc bảo lãnh của chú cho gia đình Lan đều là giả dối. Ba có ác cảm với chú, mẹ muốn đi nhưng có mặc cảm với ba. Vì thế, sau rất nhiều lần cãi vã, vì tương lai của Lan nên ba mới chịu nhờ chú bảo lãnh cho một mình Lan sang đây.

Người đàn ông bỗng nói chặn ngang:

- Dù gì tôi cũng như đã lợi dụng...

Khánh Lan nắm chặt tay ông, giọng thiết tha:

- Chú đừng nghĩ thế. Cách cư xử của chú với Khánh Lan trong thời gian qua đã cho Lan thấy chú là một người quân tử, đáng kính trọng. Nhiều lúc, Lan thành thực tiếc cho mẹ Lan đã chẳng được là bạn trăm năm của chú. Đời sống độc thân, cô đơn, khắc khổ của chú đã chứng tỏ tấm lòng quá cao đẹp của chú đối với mẹ, mặc dầu Lan biết chú là người giàu có, chú muốn gì chả được...

Ngưng một lát, nàng nói thực chậm:

- Đừng vì mối tình xa xưa mà chú làm khổ lòng mình. Lan thấy, đâu có gì trở ngại để chú không thể thương Lan. Hơn nữa điều đó lại chính là ước vọng của Lan mà!

Người đàn ông mở choàng mắt nhìn nàng đắm đắm, rồi nói:

- Lan đừng làm lẫn lòng thương hại với tình yêu...Nhất là còn...cô ấy, tôi mặt mũi nào...!

Khánh Lan bậm môi một lúc lâu, rồi từ từ mở ví, lấy ra một bức thư nhỏ, vừa đưa tới tận mắt ông ta, vừa nói:

- Chắc chú còn nhận ra tuồng chữ của mẹ chứ...chắc chắn rồi hả chú?

Mất người đàn ông sáng lên, nhìn hồi lâu, rồi thần thờ nói:

- Đúng...tôi quên sao được!

Khánh Lan kéo chiếc ghế gần đó, ngồi ngay ngắn lại, nói một cách nghiêm trang:

- Chú nghe rõ đây...mẹ đã mất rồi! Qua đời trước khi Lan sang đây.

Có tiếng ú ớ. Từng thớ thịt trên mặt người đàn ông rung lên.

Khánh Lan nghẹn ngào:

- Mẹ đâu muốn chú biết. Nhưng tình thế này Lan không thể giấu chú nữa. Nếu không sẽ đổ vỡ hết cả.

Nàng vuốt lại lá thư, nói tiếp:

- Chú thấy những hàng chữ gạch dưới này chứ? Lá thư này mẹ viết và lén đưa cho Lan trước khi từ trần. Đây, Lan đọc cho chú nghe: "...Mẹ không ép, nhưng nếu con thấy, mà mẹ cũng tin như vậy, người ta đáng hoàng, xứng đáng để con yêu thương thì hãy thay mẹ đi trót đoạn đường mà mẹ đã bỏ ngang ngày xưa..."

Nước mắt tràn ra, chảy dài xuống má, môi ông rung lên, miệng meo mếu.

Khánh Lan lấy miếng giấy mỏng trong hộp, lau nước mắt cho ông ta, miệng ghé sát tai ông, thì thầm:

- Chú thấy chưa, sợ dĩ Lan không cho chú xem thư này từ trước là vì Lan muốn tránh cho chú cái cảm giác được đền ơn khi chăm sóc, lo lắng cho Lan, cũng như Lan muốn được tự do tìm hiểu chú trước khi có quyết định dứt khoát. Và bây giờ...

Nàng mỉm cười, lấy tay nâng cằm ông ta quay sang phía nàng:

- Chú Huy!

Nàng nũng nịu:

- Chú Huy mở mắt ra đi...rồi, chú có thấy Lan giống mẹ hồi xưa không? Mẹ hồi mới từ Bắc di cư vô Nam ấy?

Huy cũng nhếch mép gượng cười, hơi gật đầu đồng ý.

Hai người yên lặng xiết chặt tay nhau.

Một lúc lâu, Huy mở mắt, nhìn Khánh Lan, khẽ nói:

- Để khi khỏi, mình sẽ bỏ nơi này, về Monterey ở, nghe Lan...

Thiếu nữ sung sướng gật đầu nhiều lần.

Bác sĩ tiếp Khánh Lan ngay sau đó.

- Thưa bác sĩ, tình trạng sức khỏe của ông Huy hiện thời như thế nào?

Bác sĩ King bật đèn rọi ở trong mấy ngăn kính lồng phim chụp đầu Huy, chỉ vào một góc mờ, giải thích:

- Sợ ông Huy bị nứt ở chỗ này, máu đọng ở trong, dồn óc ông vào một bên và ông Huy sẽ từ từ hôn mê một thời gian rồi chết. Còn may mắn, mạch máu này tự cầm lại, chúng tôi sẽ mổ để lấy máu bầm ra, tuy rất nguy hiểm nhưng có cơ may thoát nạn. Cô hãy cầu nguyện cho ông ấy.

Lan bậm môi để khỏi thét lên vì đau đớn.

Bác sĩ hỏi một câu làm Khánh Lan hơi lạnh người:

- Ông Huy theo Công Giáo?

Lan gật đầu, nước mắt dần dụa. Thế...nghĩa là...

Bác sĩ King điện thoại cho phòng tuyên úy bệnh viện, sau đó quay sang Lan, nói:

- Tôi đã mời cha trước khi ông ấy có thể bị hôn mê.

Khánh Lan bỗng giật mình, tông cửa chạy nhanh về phòng Huy:

- Huy...Huy...

Nhưng chậm mất rồi, ông Huy đã hôn mê tự bao giờ!

Ông Huy mất, vị luật sư cố vấn pháp lý mở chúc thư ra, cả sản nghiệp đồ sộ của Công Ty Lê Construction Inc. đều về Khánh Lan. Đám tang thật linh đình. Hàng trăm nhân viên của công ty đã tiễn đưa ông chủ tới nơi an nghỉ cuối cùng.

Khánh Lan gọi ông Vice President lại, yêu cầu cho nàng lên xe nhà đòn, ngồi bên quan tài Huy để đến nghĩa trang như tục lệ người Việt. Đoàn xe tang có mô-tô cảnh sát hộ tống, đi dài trên đường phố. Nhưng tới phần mộ, ông này mở cửa xe để dắt Khánh Lan xuống thì không thấy nàng đâu nữa. Mọi người đổ xô đi tìm, nhưng vô ích!

Tòa tư gia Lê Huy trang hoàng bằng rất nhiều đồ quý giá, nhất là những danh họa phẩm. Riêng ở phòng Khánh Lan, nữ trang kim cương, ngọc trưng bày rực rỡ trong mấy tủ kính tuyệt đẹp, tất cả đã được niêm phong trong nhiều năm vì vị nữ chủ nhân đã biệt tích một cách bí mật lạ lùng.

Người ta kháo nhau rằng nàng không phải là người!

Rong Rêu

Vùng East Palo Alto có một khu chung cư mà người tỵ nạn kéo đến trú ngụ khá đông. Khu chung cư này ở đằng sau một trường trung học bỏ không vì thiếu học trò, lưng quay ra xa lộ 101. Phần đông các gia đình tỵ nạn này do một chùa Phật Giáo nằm trên đường Donohoe, cách đây không xa, bảo trợ. Tuy nhiên, đến nay, hầu hết các gia đình ấy không còn liên hệ với nhà chùa nữa, vì lý do này hay lý do khác.

Trong thời gian làm việc tại Trung Tâm Tỵ Nạn của quận San Mateo, Lý có nhiều dịp qua lại khu này, hoặc để thăm hỏi, hoặc để giúp đỡ đồng bào trong các dịch vụ y tế, giáo dục hay xã hội. Nhưng, sau những năm tháng làm quen dần với xã hội mới, đồng bào ta cũng muốn vươn lên, nên nhiều người đã chịu khó đi học Anh Văn, học nghề, rồi sau đó có

Hồ Linh

người tái định cư tại những vùng khác có sẵn công ăn việc làm như Sunnyvale, Santa Clara và nhất là thung lũng điện tử San Jose. Cách đây hơn hai năm, Trung Tâm Ty Nạn cũng không còn tiền tài trợ để hoạt động nữa...Lý đã thôi làm ở đây trước khi Trung Tâm đóng cửa.

Cho đến một buổi chiều cuối năm, nhân từ San Francisco trở về San Jose, Lý rảnh rỗi ghé qua khu chung cư trên, định vào thăm mấy người quen mà chàng từng qua lại giúp đỡ khi còn làm ở trung tâm ty nạn. Từ xa lộ 101, Lý lấy *exit* University Avenue, đi sang phía đông, quẹo mặt tại ngã tư đèn xanh đèn đỏ trên đường Donohoe, đi miết vào phía trong rồi một lần quẹo mặt nữa là tới nơi. Nhưng bây giờ Lý thấy thanh niên Mẽ đứng đây đường, đứa chơi banh cà-na, đứa ngồi bên gốc cây chơi đàn ghi-ta, tụ tập ngay trên lộ, đàn hát nghêu ngao làm Lý ngạc nhiên. Trước đây, từ khi có người ty nạn đến ở, trả tiền sòng phẳng hàng tháng, khiến chủ nhà rất tín nhiệm, nên dành nhiều dễ dãi cho người mình, đến độ hầu hết các phòng đều do người Việt ty nạn mượn. Những buổi qua đây, Lý thấy khu này rất gần gũi với mình. Chiều chiều, mấy em học sinh Việt Nam hay Lào chơi đùa với nhau vui vẻ, thả diều, tập xe đạp quanh đó...Đám thiếu niên thường tổ chức cuộc đá banh giao hữu, hoặc tập dượt trên sân banh của trường trung học ngay bên phía trước khu chung cư, khiến nơi đây trở nên có sinh khí và yên bình như một xóm Việt Nam thực sự.

Ma Cỏ

Lý đậu xe vào dãy nhà hai tầng quét vôi màu đỏ vỏ đậu của chung cư, tìm kiếm đến những số phòng quen thuộc ngày trước. Nhưng sau một hồi leo thang, xuống thang, Lý thấy lạc lõng vì các người quen đã dọn đi cả rồi chỉ còn vài gia đình người Lào ở lại, chắc người Việt không còn ai. Bỗng Lý sực nhớ gia đình anh Giác, nhà ở cuối đường Donohoe...Thôi luôn tiện, giữa lúc cảm thấy hụt hẫng trong chuyến đi thăm người quen, Lý lái xe vô trong đó để thăm anh ta.

Tuy không vui vì không gặp người thân quen, nhưng Lý cũng hy vọng là đồng bào mình đã đi tới những vùng khác, có công ăn việc làm và nhiều cơ hội thăng tiến hơn là ở vùng East Palo Alto này. Trời đã bắt đầu nhá nhem tối, nhưng vì quá quen thuộc nên Lý không thấy khó khăn tìm ra căn nhà sơn vàng và thấp lè tè của gia đình Giác. Giác còn ở đó. Tuy vẫn căn nhà cũ. Nhưng bên trong có vẻ khang trang, sáng sủa, đồ đạc sắm sửa sang hơn xưa, chứng tỏ gia đình Giác đã khá sung túc.

Vợ chồng Giác đón Lý rất niềm nở, như một người bạn thân lâu ngày mới gặp lại nhau... Câu chuyện hàn huyên kéo dài qua cả bữa ăn tối, đến bữa cà phê, khi Lý ra về thì đã hơn mười một giờ đêm.

Con đường Donohoe vắng ngắt. Gió lạnh từng cơn ào ào thổi vào xe. Trời lát phát mưa. Lý cẩn thận lái xe tìm đường ra xa lộ. Chàng nhớ lại những khuôn mặt quen thuộc hồi trước vừa ôn lại với vợ chồng Giác...Nào là Phan Quốc Gia Hành Chánh, Tuyên có cô vợ thợ may rất khéo tay nghề mà Lý đã từng đến may mấy lần, nào là Chương lấm mồm, cứ luôn đòi

hỏi, kêu ca về những dịch vụ xã hội của Trung Tâm làm không đúng tiêu chuẩn nhà nước. Gia đình Phúc có con nhỏ Loan, nữ sinh lớp mười trường Sequoia rất xinh đẹp, đã từng được Trung Tâm nhận làm *part-time* với con bé Phương nhà Thảo... Những lớp dạy Anh Văn tại gia do các bà Mỹ ở một nhà thờ bên Palo Alto tình nguyện sang dạy miễn phí.

Đang suy nghĩ miên man, bất chợt Lý nhận ra ngọn đèn vàng vọt trên nóc cổng ngôi chùa trước mặt, chàng nhớ đến ông Thượng Tọa làm nghề châm cứu trong vùng mà chàng đã có vài lần tới thăm. Ngôi chùa tuy chỉ là căn nhà ba phòng ngủ, nhưng có thể trùng tu thành ngôi chùa lớn được.

Nước đọng nhiều trên khung kính xe, Lý chạy máy gạt nước. Con đường hiện ra rõ hơn, và cổng chùa đã thấy ở ngay phía trước. Như thói quen, Lý đưa mắt nhìn nhanh về phía chùa thì chàng cũng vừa thoáng thấy một chiếc bóng trắng, nhỏ nhoi xiêu xiêu như chiếc lá từ trong cổng chùa chao ra. Lý vội thắng xe lại, và cũng vừa nhận ra bóng là một cô gái, mặc áo trắng, đang tiến nhanh ra phía chàng. Lý ngừng xe chờ đợi. Cô bé đến bên khung cửa xe, ra hiệu bằng tay, như muốn được đi nhờ xe.

Lý quay kính xe xuống, khẽ hỏi:

- Cô người Việt hả?

Cô bé mừng rỡ, reo lên:

- May quá, chú có thể cho cháu quá giang được không?

Lý cười thầm trong bụng, cô này rõ hay, làm gì có thuyền bè, sông ngòi ở đây mà xin quá giang không

biết. Giọng Nam nhẹ nhàng và dễ thương. Lý mỉm cười:

- Được, đồ của tôi còn rộng chỗ, rất vui lòng mời cô quá giang.

Cô bé thấy người đàn ông điều mình, có vẻ hơi thẹn, xong cũng lúu rú vặn tay cửa xe ngay chỗ Lý ngồi. Lý không nhìn được cười, chắc cô bé này mới sang Mỹ chẳng, nên ôn tồn bảo:

- Không phải cửa này. Cô sang bên kia tôi mở cửa cho mà lên.

Không trả lời, cô bé chạy vọt sang bên kia, nhào vào ghế vừa lúc Lý đẩy nhẹ cánh cửa ra. Điều bộ lúng túng quê mùa của cô gái khiến Lý thương hại.

Đóng cửa xe xong, Lý hỏi:

- Cô muốn về đâu?

Cô gái ra chiều nghĩ ngợi, hỏi lại:

- Vậy chú về đâu?

Lý nhìn sang cô gái, thấy vẻ bơ phờ của nàng, chàng ái ngại, nói:

- Nhà tôi xa lắm. Cô cứ cho tôi biết địa chỉ, tôi sẽ đưa cô về tận nhà....đừng ngại.

Cô ta rụt rè nói:

- Cháu muốn về San Jose...

Lý cười:

- Thế thì tiện lắm rồi, tôi cũng cùng về San Jose đây.

Cô gái không có phản ứng gì khi nghe Lý nói.

Xe từ từ vào xa lộ 101. Cô gái ngồi co ra, lợt thỏm trong chiếc ghế xe, có vẻ lạnh, người run run, hai hàm răng khẽ đập vào nhau. Chừng như thấy nàng đã quen với khung cảnh, Lý thân mật hỏi:

- Cô đi chùa, sao mà về muộn vậy?

Cô gái lắc đầu:

- Không, cháu ở trống...

Lý ngạc nhiên:

- Cô tu trong chùa đó sao?

- Không, ba má gởi cháu ở trống.

Bây giờ Lý mới thấy tóc nàng ướt. Có lẽ nàng đứng đợi nhờ xe đã lâu ngoài trời mưa. Cô gái lắc mái tóc xõa ngang mặt. Lý bỗng ngửi thấy mùi nồng nồng, ngai ngái như mùi gió biển...mùi rong rêu hay một thứ mùi cổ đại mà chàng không thể phân biệt được. Ở Mỹ, những thuốc gội đầu thường có mùi hương rất lạ của các loài hoa cổ đại, làm cho người khác có cảm tưởng như thấy hương vị của da thịt, của thân thể người ta...

Xe tiến thẳng về phía trước, đi qua khu NASA thì sấm chớp đầy trời, mây vần vũ, rồi mưa ào ào như trút nước. Những lớp nước chạy dài trên kính xe, in nhòe nhoẹt cảnh vật bên ngoài. Cô gái bỗng nhiên có vẻ xúc động đến sợ hãi khi nhìn trời nước mịt mù.

Để bớt sợ vì đường xa, Lý hỏi:

- Cô sang đây lâu chưa?

- Dạ, cũng chừng ít tháng thôi.

- Cô đi với gia đình chứ?

- Không, gia đình cháu sang trước.

- Ông bà già ở đường nào?

- Cháu không biết tên, nhưng có thể chỉ cho chú.

Giọng nàng gượng gạo, khiến người nghe rất khó hiểu. Lý hỏi:

- Sao ông bà già gởi cô đi xa thế? Làm sao cô có thể về thăm nhà luôn được?

Cô gái không trả lời thẳng vào câu hỏi:

- Trước đây, gia đình ba má cháu cũng ở gần chùa...

Lý khẽ reo lên:

- Thế hả? Ở trong khu chung cư đường Cooley?

- Dạ.

- Tên gì vậy?

- Phúc, Đỗ Phúc.

- A, anh Phúc! Thế Loan nó là em cô?

- Dạ, nó nhỏ xíu...

- Nhỏ gì. Bây giờ nó cũng đã học lớp mười hai.

- Cháu nói hồi nó đi chui.

- À ra thế.

Cả hai đều im lặng. Cô gái cứ ngồi nép mãi về phía cửa xe, co rúm như mớ giẻ rách khiến Lý hơi lạ. Để tìm hiểu thêm, Lý hỏi:

- Cô tên gì?

Cô gái e dè, đáp:

- Cháu tên Lụa.

Rồi cô cứ nép vào cửa xe như sợ ai bắt, hoặc giả người ngồi bên đang mắc bệnh truyền nhiễm nguy hiểm. Trời mưa hình như mỗi lúc một lớn, tiếng mưa đập vào xe như át cả tiếng nói chuyện.

Lý buông tay phải khỏi tay lái, đưa sang Lụa, như muốn làm một cử chỉ mời mọc. Thấy thế, cô ta rú lên sợ hãi. Lý phân bua:

- Ở hay, tôi có làm gì đâu mà cô sợ?

- Cháu lạy chú...

Lý hoảng hốt:

- Ở kìa, tôi không làm gì hại cô cả...Thôi ngồi ngay ngắn lại đi.

Cô gái không nói gì và vẫn ngồi bẹp như cũ.

Lý nhìn sang, nhắc lại:

- Ngồi lên đàng hoàng, đừng sợ...

Cô gái thấy Lý cứ nhìn chòng chọc sang mình, bỗng bật lên tiếng khóc, nói qua nước mắt:

- Chú tha cho cháu...Cháu bị...cướp biển...cả trăm lần rồi...Xin làm phước cho cháu về nhà...

Nàng khóc nức từng cơn. Lý bỗng hiểu chuyện. Chàng cảm thấy vô cùng xót xa cho người con gái trước mặt, nhất là là con của một người quen.

Một lúc sau, Lý an ủi:

- Cô đừng hiểu lầm tôi. Tôi không có làm gì hại cô đâu...Tên tôi là Lý, tôi quen với ba má cô mà. Yên tâm, tôi đưa tôi về tận nhà, đừng sợ.

Suốt quãng đường còn lại, cô gái vẫn giữ thế phòng bị. Lý không nói thêm gì nữa. Con người cô ta như con chim bị tên, thấy cành cong là sợ. Chàng đã từng nghe nói, hoặc đọc trên báo chí những thảm trạng cướp của, hãm hiếp, giết người của bọn cướp biển Thái Lan...Những nạn nhân bị khủng hoảng tinh thần như nàng không phải là ít.

Dù thế, có điều lạ là cô gái đã chỉ đường cho Lý một cách không mấy khó khăn, như nàng đã từng đi lại rất nhiều lần. Khi gần đến nơi, miệng nàng lẩm bẩm:

- Cháu nhớ nhà quá...cháu nhớ nhà quá!

Lý không biết nàng nhớ nhà nào, ở đây hay ở Việt Nam.

Căn nhà của anh Phúc nằm trên đường Senter, gần nhà thờ Maria Goretti, cây cối um tùm. Lý ngừng xe

trước cửa, định xuống xe đưa Lua vào nhà. Cô gái như hiểu ý, khẽ nói qua hơi thở mệt nhọc:

- Thôi khỏi. Cảm ơn chú đã cho quá giang.

Lý cười thầm về câu cảm ơn. Đợi cho Lua đi khuất sau lùm cây trước nhà, Lý mới lái xe về nhà.

Những ngày sau đó, mỗi khi nghĩ đến đêm đưa Lua về nhà, Lý lại cảm thấy ái ngại cho nàng. Chàng định bụng hôm nào ghé thăm Phúc, bàn với anh ta nên đưa Lua đi thăm bác sĩ tâm trí. Ở San Jose cũng có vài vị bác sĩ Việt Nam chuyên về thần kinh y khoa. Nếu không kịp thời chữa trị, có thể sẽ rất nguy hại đến trí não của Lua.

Một chiều chủ nhật, sau buổi lễ tại nhà thờ Maria Goretti, Lý tìm đến căn nhà đêm nào. Đúng rồi, Phúc tiếp chàng rất niềm nở:

- Ông thầy, cả mấy năm nay mới gặp. Bây giờ ông thầy làm gì?

Lý kể chuyện mình, hỏi thăm gia đình Phúc. Vợ chồng anh ta đã có công ăn việc làm vững chắc. Chồng "tách"(technician), vợ "ly"(assembly) đứng với lý tưởng thời đại của dân tộc nạn tại thung lũng điện tử này rồi.

Sau nhiều câu chuyện, Lý lựa lời hỏi thăm Loan, rồi đến Lua.

Phúc ngạc nhiên hết sức, hỏi:

- Sao ông thầy biết cháu?

Lý vui vẻ kể chuyện đêm đưa Lua từ chùa ở đường Donohoe và đây, nên chàng mới biết nhà Phúc để hôm nay tới thăm. Chàng chưa dă động gì đến trạng thái bất thường của Lua. Sau cả mười lăm

Hồ Linh

phút, ngồi lắng nghe Lý kể chuyện, Phúc mới thều thào nói:

- Lạ thực...Lạ thực ông thầy, con Lụa nó chết lâu rồi...nó chết trên biển...

- Rõ ràng tôi đưa cháu về đây mà...chứ làm sao tôi biết nó...

Phúc vô cùng bối rối:

- Tôi thực không hiểu...Nhưng quả thực nó mất rồi. Chúng tôi đặt bài vị nó ở chùa...Nếu ông thầy không tin, có thể ghé xem thử.

Câu chuyện rồi cũng chỉ đến đó. Lý chia tay vợ chồng Phúc.

Ra về, đầu óc Lý hoang mang...Ma chăng? Hay vì sao đó mà Phúc giấu chàng? Lụa đã chết thực chưa, nào ai biết, dù Lý có tình cờ được gặp cô ta lần nữa.

Ma Cỏ

Chuyến Xe Traraval L

Nếu đã từng sống tại San Francisco thì quý vị đều nhận thấy rằng thành phố này có một hệ thống chuyên chở công cộng tuyệt hảo. Cư ngụ ở bất cứ khu phố nào, ta cũng có thể dùng phương tiện này, không xe bus thì xe *street car* hay *cable car*. Các cụ, các bà nội trợ, hay học sinh, sinh viên chỉ cần vài chục *cents* là có thể làm một vòng du lịch khắp thành phố.

Với Sinh, chàng khoái loại xe *street car* nhất. Nó không nổi tiếng như *cable car*, không nhanh, êm ái và tiện nghi như xe bus, nhưng nó gợi cho chàng nhớ tới tàu điện của thành phố Hà Nội khi xưa.

Cái thú: "...Còn hát khúc yêu đời và nhẩy múa khắp nẻo đường Hà Nội..." của Sinh đã là những kỷ niệm không bao giờ quên. Nhớ những buổi chờ chực ở Giám, ở khu Văn Miếu với những hàng sấu cao và mát của phố Hàng Bột, để đợi chuyến xe điện từ Hà